

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.2. Eode[m] signo sensus omnes nostros, ipsúmque cor, crebrò
muniendum esse.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

salutis tesserâ insigniti. Testaturq; Octavius Pancirollus in suis Thesauris absconditis, parte quâdam earum Thermarum suo tempore collapsa, in ipsis ruinis repertos lateres, itidem signo crucis impressos.

§. 2.

Eodem signo sensus omnes nostros, ipsumq; cor crebrè muniendum esse.

Veruntamen ut ad majorum nostrorum in proposito mores redeam; non solum seipsos crucis signaculo, à fronte ad pectus, & ab humero ad humerum producto signabant, uti nunc usu frequentiore receptum est: sed ipsos sensus ac membra præcipua, frontem, oculos, aures, os, cor & ejusmodi (pollice fortassis sigillatim crucem formantes; uti nunc ad Evangelium præscripto ritu facimus, & quidam etiamnum populi varijs occasionibus usurpant) peculiari- ter insignire consueverunt. Sive ut cogitatus omnes & actus suos eâ adhibitâ salutis notâ consecrarent; sive eâ tanquam Christianæ militiæ tesserâ sese adversus omnes hostiles incurfus munirent: fatis gnari, quod olim cælesti scripturâ (stellis videlicet, Iridis instar, crucem in aère apparentem cingentibus, & ad ipsos litterarum characteres formando coëuntibus) Magno Constantino monstratum; sibi in hoc signo vincendum esse: neque illud magis adversus hostes corporeos, quàm contra incorporeos & inaspectabiles vim obtinere.

*Philostorm
l. 2. c. 6.
Ni. eph. 1. 8
c. 3.*

*Tract. 11.
in Ioan. 87.*

De fronte signanda, sive (ut S. Augustinus loquitur) de cruce Christi in fronte portanda, frequentissima apud Sanctos Patres mentio est. S. Paula moriens, cum jam precantem vox deficeret, digitum ad os tenens *crucis signum* pingebat in labijs, teste S. Hieronymo in ipsius Epitaphio. Sanctam item Macrinam Virginem, sibi sub mortem, oculos

os, & cor signo crucis appposito munivisse, testatur loco infra citando S. Gregorius Nyssenus. Cùm, vocante somno, cubile petimus, admonet Poëta Prudentius, etiam locum cordis, crucis figurâ signandum. Tandemq; generatim hortatur B. Ephrem; ut pingamus in frontibus nostris, & oculis, & in ore, ac pectore, atque in membris omnibus vivificum hoc signum.

Estq; in primis salutare, (id etiam testante S. Gregorio Nazianzeno) sive noxijs repellendis, sive sanctis accersendis cogitationibus, impressâ pectori crucis figurâ (quod facile factu est, etiam alijs minimè sentientibus) cor sibi identidem obsignare: ut ista etiam ratione (quod ait Ulgo Cardinalis) CHRISTUS sit *signaculum cordis, ne affectio indigna surrepat.* Quod B. Petrus Damiani etiam expressius præcipit: *Cum pravam (inquiens) tibi met cogitationem esse persenseris, extento pollice protinus cor tuum signare festines.* Quod pertinet illud, quod de Venerabili Patre Volando, Conventus Ordinis S. Dominici Argentinae Priore accepimus. Is enim in humanis agens cùm assiduè ferè sibi crucem ductu pollicis depingere consuesset in pectore; ejus deinde ossa cùm effoderentur, inventa est in eo osse, quod medium pectoris obtinet & cui utrimque costæ cohærent, crux insignis ex substantia ossea, deq; eo quod dixi osse pectoris evidenter eminens; atque trium ejus superiorum partium extremitatibus in modum repandi lilij pulchrè recurvatis, accuratè elaborata: quam is, qui rem narrat ex eodem Ordine, Thomas Cantipratanus, testatur à se conspectam esse. Quod quidem ostento, nemo dubitavit, religiosam Viri pij pectus cruce signandi consuetudinem, ad posterorum informationem atq; incitationem, divinitus esse comprobata.

Ep. ad Olymp.

Cathem. Hymno 6.

Serm. de cruce.

Carm. ad iram.

Cant. 8.

Instit. Monast. c. 23.

L. 1. Apum c. 25.